

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, IČ 61250988, se sídlem v Praze 7 – Holešovicích, Na Zátorách 8, zastoupeného JUDr.Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Štupartská 4, proti žalované **Státní veterinární správě**, se sídlem v Praze 2, Slezská 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného správního úřadu ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3153/SVS, ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3395/SVS, ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3313/SVS, ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3168/SVS, ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3169/SVS, ze dne 2.11.2010, č.j. 2010/3166/SVS a ze dne 2.11.2010, č.j. 2010/3167/SVS,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 8/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3153/SVS, (dále též žalovaného správního úřadu), jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 23.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých dalších zákonů (dále též veterinární zákon).

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 9/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3395/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 31.5.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 10/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3313/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 17.5.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 6.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona. Odvolací správní úřad snížil původní výši uložené pokuty ze 13.000,- Kč na 6.000,- Kč a vyslovil, že v částech nedotčených změnou se napadené rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrzuje.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 13/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3168/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 25.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 14/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 1.11.2010, č.j. 2010/3169/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 25.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 15/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 2.11.2010, č.j. 2010/3166/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 25.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a vedenou pod spisovou značkou 11A 16/2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 2.11.2010, č.j. 2010/3167/SVS, jímž žalovaný odvolací správní úřad změnil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010 a uložil žalobci pokutu ve výši 25.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona.

Usnesením ze dne 1.3.2013, č.j. 11A 8/2011-131, rozhodl Městský soud v Praze o spojení žalob, vedených u Městského soudu v Praze pod spisovými značkami 11A 8/2011, 11A 9/2011, 11A 10/2011, 11A 13/2011, 11A 14/2011, 11A 15/2011 a 11A 16/2011, ke společnému projednání a rozhodnutí pod spisovou značkou 11A 8/2011.

Žalobce v podaných žalobách namítl, že napadená rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu jsou právně vadná a v části výroku zmatečná, případně nicotná. Z výroku napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v odvolacím řízení rozhodl, že se z výše specifikovaného rozhodnutí veterinární správy vypouští celá pasáž, týkající se náhrady nákladů řízení. Podle názoru žalobce byl uvedený postup odvolacího orgánu v rozporu se zákonem, konkrétně s ustanovením § 90 správního řádu a ustanovením § 68 téhož zákona, když žalobce má za to, že žalovaný nemohl výrok, kterým veterinární správa žalobci uložila povinnost k náhradě nákladů pouze vypustit, ale pokud jej žalovaný neshledal po právu, mohl

jej pouze zrušit. Z uvedeného výroku není vůbec zřejmé, zda žalovaný v ostatním rozhodnutí orgánu prvního stupně shledal správným a potvrdil jej, či jak se jinak k němu právně staví.

Z obsahu napadených rozhodnutí odvolacího správního úřadu vyplývá, že rozhodnutí veterinární správy byla fakticky potvrzena jako právně bezvadné a odvolací námitky žalobce byly jako nedůvodné odmítnuty. Žalobce poukázal na to, že v průběhu dosavadního správního řízení mu byla za tvrzený správní delikt nejprve rozhodnutím č.j. 2009/1341/KVSA udělena finanční sankce ve výši 110.000,- Kč, na základě rozhodnutí odvolacího orgánu bylo toto rozhodnutí k námitkám žalobce pro vady zrušeno a věc byla správnímu úřadu vrácena k novému projednání. Žalobce přitom v rámci odvolání do druhého rozhodnutí správního úřadu prvního stupně poukázal na to, že rozhodnutí musí obsahovat důvody výroku či výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní úřad vypořádal s návrhy a námitkami účastníků, to vše s tím, že vše musí být prokázáno, důkazně doloženo a rozhodnutí musí být přesvědčivé. Podle názoru žalobce ani nová rozhodnutí ve věci samé neodstranila vady předchozího rozhodnutí, nadále se jedná o texty totožné a trpící stejnými vadami, rozhodnutí postrádají náležité odůvodnění z hlediska odůvodnění výše pokuty a toho, proč řízení, vedená u Městské veterinární správy s odvolatelem ve stejném období, nebyla projednávána v jednom správním řízení. Žalobce namítl, že se jedná o jedno správní řízení, tvořící jeden celek a tato fakta měla být v napadeném rozhodnutí uvedena, aby bylo možné pouhým seznámením se s textem rozhodnutí seznat celý průběh dosavadního řízení a dohledat, jak se Městská veterinární správa se závazným právním názorem odvolacího orgánu v nových rozhodnutích vypořádala.

Žalobce namítl, že proběhlé správní řízení je zcela v rozporu s principy správního trestání, neboť pro tvrzený stejný delikt byl žalobce v souvislosti se zjištěními na stejné provozovně v minulosti pokutován stejným orgánem veterinárního dozoru. Předmětné dřívější řízení bylo pro všechny žalobcovy pražské provozovny vedeno společně a ukončeno jediným rozhodnutím a s jednou uloženou pokutou, kdežto souběžně s předmětným řízením vedla Městská veterinární správa v Praze - na rozdíl od předchozího postupu ve věci stejného tvrzeného správního deliktu - se žalobcem zcela samostatná řízení a uložila mu samostatné pokuty. Žalobce trvá na tom, že správní úřad prvního stupně měl vést řízení společné a ve věci měl vydat jediné rozhodnutí. Z hlediska výše uloženého postihu se jedná o porušení jedné ze základních zásad správního trestání, kdy při rozhodování skutkově shodných či podobných případů musí být rozhodováno obdobně ve smyslu ustanovení § 2 odst.4 správního řádu. Zároveň došlo k porušení zásady hospodárnosti správního řízení v rozporu s ustanovením § 6 odst.2 správního řádu. Žalobce byl nucen v jednotlivých řízeních vynaložit náklady, které byly jak časově, tak i finančně náročné, přičemž pro uvedený postup nebyl žádný důvod, neboť skutečnost, že řízení byla a rozhodnutí jsou skoro totožná, není časově ulehčujícím prvkem, ale naopak, neboť žalobce musí pročítat jednotlivá rozhodnutí o to pozorněji, aby mu ani drobné odlišnosti rozhodnutí, které mohou mít zásadní význam, neušly.

Žalobce se ani v nových rozhodnutích nedozvěděl nic o tom, proč nově měl správní orgán dozoru za přiměřenou sankci právě uváděnou finanční částku, když za stejného odůvodnění měl ve stejné věci před nedávnem za stejné přiměřenou sankci částku 90.000,- Kč. Z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebyl žalobce rovněž schopen ničeho se dozvědět o tom, proč v případě, kdy plnil své tvrzené zákonné povinnosti lépe než v obdobných kauzách, byl ve vztahu k předchozímu zrušenému rozhodnutí při porovnání míry snížení sankce potrestán stejným správním úřadem přísněji, než ve správních řízeních srovnatelných. Důvody, proč veterinární správa považovala za vhodné uložit pro některou

z provozoven pokutu v jiné výši, musí být uvedeny v odůvodnění výše pokuty a ne, jako v daném případě, pouze opisována v odůvodnění, vztahujícímu se k rozhodnutí ohledně jiné provozovny.

V odvolání proti rozhodnutím správního úřadu prvního stupně žalobce rovněž namítal, že z výroku rozhodnutí není patrné, čím se žalobce dopustil porušení odstavce 1 článku 4 nařízení Komise ES č. 2073/2005, případně, jak se jej měl konkrétně dopustit, neboť v napadeném rozhodnutí se ohledně rozlišení tvrzeného deliktu na odstavce 1 a 2 ničeho nedočetl. Je-li žalobci porušení předmětného ustanovení vytýkáno a je za něj sankcionován, musí být v odůvodnění výroku řádně specifikováno, v čem pochybení spočívá. Neobsahuje-li rozhodnutí takové upřesnění, jedná se o rozhodnutí nezákonné. S uvedenou námitkou se ani žalovaný odvolací správní úřad řádně nevypořádal.

Žalobce je přesvědčen o tom, že postupuje v souladu s povinností zabezpečit nezávadnost potravin, byť nepředkládá mikrobiologické rozborů v takovém množství, jak by si orgán veterinárního dozoru přál. Zadávání mikrobiologických rozborů lze v daném kontextu považovat za jeden z možných způsobů verifikace toho, zda jsou jeho postupy při zajišťování mikrobiologické nezávadnosti masných polotovarů správné, respektive že krájením či mělněním masa a přidáváním přídatných látek se mikrobiologické hodnoty masné suroviny nezměnily. Žalobci je napadenými rozhodnutími vytýkán správní delikt porušení povinností, uvedených v článku 4 odst.1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, přičemž žalobce stále trvá na tom, že nezávadností polotovarů, pocházejících z masných produktů, dodaných certifikovanými masnými závody, nacházejícími se pod stálým veterinárním dohledem, dociluje preventivními přístupy tím, že provozuje své prodejny s dodržením zásad správné hygienické a výrobní praxe, neumožňuje osobám bez zdravotního průkazu, pokud se nejedná o veterinární inspektory, přístup k potravinám. V předmětné části přílohy 1 kapitoly 3 bodu 3.2, týkající se pravidel pro odběr a přípravu vzorků, se skutečně tato povinnost týká vymezujícího okruhu povinných subjektů odběru na jatkách a závodech, přičemž, jak vyplývá z právních definic předpisů Evropského společenství, žalobce neprovozuje ani jatka, ani závod. Žalobce tak namítá, že povinnost, kterou mu orgán veterinárního dozoru přisuzuje, se na něj nevztahuje ani v případě právní kvalifikace podle článku 4 odst.2 předmětného nařízení.

Žalobce má za to, že správnost jeho postoje potvrzuje i obsah tuzemského právního ustanovení § 24a zákona č. 166/1999 Sb., z něhož vyplývá, že na jeho provozovnu, kde připravuje maso a vyrábí masné výrobky, určené pro přímý prodej spotřebiteli v místě provádění uvedených činností, se předpisy Evropských společenství, upravující zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu, nevztahují. Žalobce provozuje pod obchodním označením Novák maso – uzeniny maloobchodní prodejny masa a uzenin a doplňkově zde prodává lahůdky a pekárenské výrobky. Mateřská společnost žalobce obdobně podniká ve Spolkové republice Německo, kde je jeho identický postup ohledně polotovarů shledáván v souladu s právní úpravou. V Německu i Maďarsku jsou v rámci masny ze souběžně nabízeného výsekového masa v zázemí prodejny v malém množství vyráběny masné polotovary, které podléhají stejné tepelné úpravě, jako prodávané výsekové maso. Zde je žalobce také prodává konečnému spotřebiteli, jedná se o mleté maso, špízy, masovou směs a podobně. Výsekové maso, používané pro polotovary, pochází od dodavatelů, kteří jsou pod stálým veterinárním dozorem a žalovanému správnímu úřadu je tato skutečnost dobře známa. Žalobce takto na trhu podniká řadu let a masné polotovary na svých provozovnách vyráběl a prodával vždy. Ještě před pěti lety žalovaný orgán veterinárního dozoru v předmětné věci nespatořoval žádný problém a nehovořil o možnosti ohrožení zdraví spotřebitele, nyní však

žalovaný změnil názor a má za to, že i na malou maloobchodní produkci masných polotovarů, určených přímo konečnému spotřebiteli, se vztahují stejné povinnosti jako na velkovýrobu polotovarů. Žalobce má za to, že tento postoj je právně nesprávný.

Žalobce závěrem podaných žalob vyjádřil přesvědčení, že se vytýkaného porušení evropského potravinového práva nedopustil a pokud by se snad městský soud s tímto právním názorem neztotožnil, žalobce požadoval, aby jako předběžná otázka byla Evropskému soudnímu dvoru předložena jím formulovaná otázka, zda z hlediska přímo závazných norem evropského práva masné polotovary při popsáném způsobu produkce a prodeje podléhají povinnosti tvrzené žalovaným v napadeném rozhodnutí.

Z obsahu obsahově totožných vyjádření žalovaného správního úřadu k jednotlivým podaným žalobám vyplývá, že žalovaný napadenými rozhodnutími buď zamítl odvolání žalobce, anebo změnil rozhodnutí příslušné veterinární správy, kterým byly žalobci uloženy pokuty ve výši, uvedené ve výroku jednotlivých rozhodnutí, vždy však za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst.1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení.

K provedené změně prvostupňového rozhodnutí, týkající se žaloby vedené původně pod sp.zn. 11A 8/2011, kterou byla vypuštěna celá část rozhodnutí orgánu prvního stupně, vztahující se k nákladům řízení, zastává žalovaný názor, že takový postup je právně možný. Žalovaný provedl změnu tohoto prvostupňového rozhodnutí, kterou dosáhl toho, že náhrada nákladů správního řízení nebyla žalobci uložena. Pokud by v této části prvostupňové rozhodnutí žalovaný zrušil, musel by řízení o náhradě nákladů řízení buď zastavit anebo v této části vrátit věc orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že ve věci nákladů řízení se správní řízení nevede podle ustanovení § 79 odst. 2 správního řádu, proto se žalovanému jevil zvolený postup, spočívající ve změně výroku prvostupňového rozhodnutí, jako správnější. Žalovaný přiznává, že došlo k pochybení v tom, že ve výrokové části nebylo uvedeno, že v ostatních částech nedotčených změnou se napadené rozhodnutí potvrzuje. Žalovaný považuje za vhodné uvést, že změna prvostupňového rozhodnutí se v daném případě týkala výhradně části náhrady nákladů správního řízení a je tedy zřejmé, že v ostatních částech nebylo prvostupňové rozhodnutí změnou nijak dotčeno. Změna je v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zdůvodněna a práva žalobce nebyla tímto postupem žalovaného jakkoli zkrácena.

Žalobce opakuje v podaných žalobách stále stejné námitky, které uváděl v odvolání do rozhodnutí veterinární správy. S těmito námitkami se žalovaný podle svého názoru dostatečně vypořádal v napadených rozhodnutích.

Námitka údajného totožného textu prvního a druhého rozhodnutí prvostupňového orgánu není důvodná. Následné rozhodnutí již neobsahuje vady, které byly prvostupňovému orgánu vytknuty žalovaným v původním odvolacím řízení, Městská veterinární správa nemusí v novém rozhodnutí opětovně opakovat, k čemu dospěl žalovaný jako odvolací orgán, když zrušil její rozhodnutí původní a je zcela dostačující, že se právním názorem odvolacího orgánu správní úřad prvního stupně fakticky řídil. V posuzované věci dospěl správní úřad k závěru, že společné projednání věci by bylo spíše na škodu než k užitku, své důvody pro tento postup popsal v odůvodnění rozhodnutí a žalovanému se jeví víc než dostatečné. Zvolený postup považuje žalovaný za jednodušší a přehlednější za situace, kdy pokud by byla

věc řešena v rámci jednoho řízení, bylo by vydáno jediné správní rozhodnutí, v jehož výroku by muselo být popsáno věcně, časově a místně protiprávní jednání žalobce na všech šesti provozovnách. Výrok takového rozhodnutí by byl složitý, stejně jako jeho odůvodnění. Zvolený způsob projednání věci je sice možná časově náročnější, je to ovšem daň za větší přehlednost a jednoduchost jednotlivých vydaných rozhodnutí. Pokud jde o zvýšené náklady na straně žalobce, ty patrně nelze popřít, spočívají však ponejvíce v nárůstu poštovního, když vypracování šesti odvolání či šesti správních žalob není v tomto případě o mnoho časově náročnější, než vypracování eventuálně jediné žaloby v případě společného řízení.

K tvrzenému stejnému odůvodnění výše pokut jako v předchozím řízení uvedl žalovaný, že tato odůvodnění nejsou totožná a ve svých závěrech se liší. V tomto řízení veterinární správa v úvahách o výši pokuty akcentovala úmysl žalobce neprovádět požadovaná vyšetření, což doložila žádostí žalobce o snížení frekvence odběru vzorků a z toho dovodila, že žalobce si byl své povinnosti vědom a zcela úmyslně ji porušoval. Není pravdou, že délka trvání protiprávního jednání téměř pěti měsíců byla novým údajem, s nímž se žalobce seznámil až v odvolacím rozhodnutí. Délka trvání protiprávního jednání byla zmíněna již Městskou veterinární správou v jejím rozhodnutí a všechny uvedené skutečnosti Městská veterinární správa zohlednila ve výši uložené pokuty. Dříve - v předchozím řízení uložená pokuta ve výši 90.000,- Kč - byla vybočením ze správního uvážení a okolnosti, uvedené v původním rozhodnutí, neodůvodňovaly uložit tak vysokou pokutu, proto bylo žalovaným toto původní rozhodnutí zrušeno. Nová rozhodnutí jsou z hlediska odůvodnění výše uložené pokuty vypracovaná lépe, uložené pokuty odpovídají uvedeným okolnostem a nová rozhodnutí jsou přezkoumatelná a přesvědčivě odůvodněná. Pokud se žalovaný dopustil formálního pochybení, když neporovnával obsah všech dotčených rozhodnutí a nepočítal násobky uložených sankcí ve vztahu k původně uloženým na celá desetinná místa, nejde o tak zásadní pochybení, aby způsobilo nezákonnost napadených rozhodnutí.

K věcné části žaloby žalovaný správní úřad odkázal na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18.1.2011, č.j. 10Ca 347/2009 - 99, v němž se soud zabýval protiprávním jednáním žalobce, obdobným tomu, za které byl sankcionován v nyní posuzovaných věcech. Podle názoru žalovaného ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona neříká nic o tom, že by se na žalobce nemělo vztahovat nařízení č. 2073/2005, neboť tyto předpisy se nevztahují na maloobchodní subjekt, který nedosahuje stanovené kapacity, nijak se však nedotýká ostatních právních předpisů Evropského společenství, včetně nařízení č. 2073/2005. Pokud žalobce argumentoval tím, že provozuje obdobné provozovny v Německu a Maďarsku a jeho postup je v těchto státech shledán v souladu s totožnou právní úpravou, pak žalovaný vyjádřil přesvědčení, že kdyby tomu tak skutečně bylo, přinesl by žalobce dávno vyjádření či dobrozdání příslušné veterinární autority v oněch státech, avšak neučinil tak a buď není jeho tvrzení pravdivé, nebo je benevolentní přístup příslušných orgánů v daném státě daný pouze praxí. Nic to však nevypovídá o oficiálním postupu příslušného orgánu.

Při ústním jednání, konaném u Městského soudu v Praze dne 3.4.2012 ve věci vedené pod sp.zn. 11A 8/2011, zástupkyně žalobce poukázala na obsah podané žaloby, zdůraznila procesní nedostatky s tím, že výrok je nevykonatelný a nepřezkoumatelný. Ve výroku pod bodem 1 nebyla specifikováno, jaká konkrétní povinnost je předpisem ukládána a za co konkrétně má být žalobce sankcionován. Protože jde o správní trestání, musí být výrok řádně specifikován, nestačí odkaz na právní normu. Jestliže žalovaný potvrdil takto chybný výrok, jde o rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Pokud jde o výrok pod bodem 2, žalovaný správní orgán tento výrok, týkající se nákladů řízení, vypustil, učinil tak bez odkazu na právní

ustanovení a to správní řád nepřipouští. Uvedený druhý výrok byl vypuštěn, aniž by byl proveden odkaz na právní ustanovení s tím, že správní řád vypuštění výroků nezná. Správnímu orgánu se nepodařilo vyvrátit námitky ohledně nedostatků výše uložené pokuty, rovněž ohledně porušení základních zásad správního řízení, jde o zásadu hospodárnosti a zásadu předvídatelnosti. V minulosti prvoinstanční orgán vedl jedno řízení pro šest provozoven a udělil jednu sankci za stejné tvrzené pochybení, nyní vedl šest řízení. Žalovaný správní orgán v replice k žalobě uvedl, že je v jeho kompetenci uvážit, zda rozhodne o tom, kolik bude vedeno řízení, zda jedno nebo více. Žalobce má za to, že institut správního uvážení nemůže mít přednost před základními zásadami, jež jsou vyjádřeny v zákoně. Žalobce očekával, že bude vydáno jedno rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí šest, nemůže souhlasit s tím, že by tím nevznikaly více náklady, jde zejména o náklady spojené s právním zastoupením, kdy bylo potřeba zabývat se jednotlivými rozhodnutími, porovnávat je. Projevilo se to například i v tom, že bylo podáno šest samostatných žalob a zapláceno šest soudních poplatků. Žalobce setrvává na tom, že se na něho jako na maloobchodního provozovatele nevztahuje nařízení Komise. Má za to, že jsou splněny podmínky pro to, aby věc byla jako předběžná otázka předložena ESD.

Jednatel žalobce Ing. Petr Poskočil u jednání soudu uvedl, že základním problémem je otázka, zda jím provozované maloobchodní prodejny lze podřadit pod Nařízení Komise 2073/2005. Považuje za potřebné zdůraznit znění bodů č. 21, 22 a 23 této směrnice s tím, že je otázkou, nakolik je rozdíl mezi producentem a výrobcem potravinářských produktů. Tyto pojmy jsou použity v článku 23 předmětného nařízení. Dále poukazuje na znění článku 3 odst. 1 písm. a) b) a článku 3 odst. 2 tohoto nařízení s tím, že má za to, že se projevuje zde rozdílná praxe, protože po žalobci jako provozovateli maloobchodu nikdy nepožadovaly orgány dozoru provádění studií, ačkoliv by v případě, že se na ně vztahuje předmětné nařízení, tento požadavek měl být vznesen. Otázkou je, zda maloobchod je výrobcem potravin. Dále poukazuje na článek 4 nařízení se zdůrazněním podkapitol ke kapitole 3 a to podkapitol 3.1 a 3.2 s tím, že v podkapitole 3.1 jsou uvedeny metody dle ISO, to se žalobce netýká, v podkapitole 3.2 jsou uvedeny pravidla pro odběr vzorků u různých druhů jatečně upravovaných těl. Žalobce však s jatečně upravovanými těly nedisponuje a to je další argument pro to, že se na něho nařízení nevztahuje. Má za to, že pokud správní orgány v České republice vztahují nařízení i na maloobchody, jsou papežštější než papež. Může to dokumentovat i na dalším příkladu, kdy byl upozorněn z krajských veterinárních správ, že musí odebírat vzorky drůbeže, až teprve po jednání na ústředí v Praze a řadě korespondencí bylo uzavřeno, že tento požadavek ve vztahu k žalobci uplatňován nebude. Předpisy Evropské unie jsou aplikovány v České republice nesprávně, například nařízení Evropského parlamentu č. 882/2004 se zabývá kontrolou s tím, že obsahuje v podstatě dva články. K otázce možné kontroly k žádosti dovozců vydala Česká republika nařízení vlády č. 125/2011 Sb., které je podstatně delší než samotné nařízení. Právě vzhledem k nedostatečné aplikaci evropských předpisů má žalobce za to, že jsou splněny podmínky pro položení předběžné otázky Evropskému soudnímu dvoru tak, jak bylo v žalobě navrhováno. Žalobce má provozovny v pěti státech, v žádném z nich nejsou uplatňovány požadavky tak, jako v České republice. Žalobce má svůj rozsáhlý systém kontroly a další rozborů představují další výdaje, které navíc nejsou dle jeho názoru požadovány oprávněně. Je pravdou, že podal pět žádostí o vynětí z kontrol, paradoxně bylo rozhodnuto rozdílně, tři žádosti byly zamítnuty a dvakrát bylo žalobci vyhověno.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a poukázal na dva rozsudky Městského soudu v Praze - sp.zn. 10Ca 347/2009 a 5Ca 298/2008, v nichž bylo žalovanému dáno za pravdu. Pokud jde o procesní

záležitosti, žalovaný uvádí, že si je vědom jistého procesního pochybení, když změnil výrok tím, že vypustil otázku náhradu nákladů řízení a již neuvedl, že ve zbytku napadená rozhodnutí potvrzuje, byť takovouto povinnost ukládá žalovanému ustanovení § 90 odst.5 správního řádu pro případ částečné změny rozhodnutí. Pokud byla část výroku vypuštěna a ve zbytku byl výrok zachován, má žalovaný za to, že jde o formální vadu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a to zejména s přihlédnutím k tomu, že šlo o část výroku o náhradě nákladů řízení, když k vypuštění došlo ve prospěch žalobce.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 6.6.2013 zástupkyně žalobce odkázala na písemná vyhotovení podané žaloby a setrvala na svých námitkách o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadených rozhodnutí s tím, že zejména není jasné, jakým způsobem se žalovaný správní úřad vypořádal s odvoláním - zda bylo odvolání zamítnuto či částečně vyhověno, eventuálně potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Výrok je nepřesný a nepřezkoumatelný, od toho se odvíjí i nepřezkoumatelnost odůvodnění. Došlo k porušení zásady předvídatelnosti práva, uložení povinnosti musí být zřejmé již z právní normy, nepřesnost právní normy nelze vykládat k tíži jejího adresáta. Navrhla, aby soud v případě, že se neztotožní s výkladem, který provedl jednatel žalobce, věc předložil Evropskému soudnímu dvoru k posouzení a pokud tak neučiní, navrhla, aby žalobou napadená rozhodnutí byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Po soudu žalobce požaduje vysvětlení jednotlivých pojmů, žádá, aby odůvodnění rozhodnutí soudu bylo konkrétnější, aby bylo zřejmé, z jakých konkrétních skutečností soud dovozuje - v případě, že k takovému závěru dojde - že se na žalobce povinnosti vztahují.

Zástupce žalovaného správního úřadu se jednání soudu dne 6.6.2013 nezúčastnil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

I.

Při kontrole, uskutečněné dne 23.4.2009 Městskou veterinární správou v Praze v provozovně společnosti ZIMBO na adrese Praha 4, Mendelova, byla provedena kontrola stanovených mikrobiologických vyšetření při výrobě polotovarů podle přílohy č.1 kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení Komise ES č. 2073/2005. Z uvedené kontroly byl pořízen kontrolní protokol, v němž bylo zaznamenáno sedm případů vyšetření vzorků provedených v Ústavu pro vyšetřování potravin v Praze 4, Libušské ulici, z nichž vyplývá, že z kontrolované provozovny žalobce byly za sledovanou dobu od registrace provozovny v prosinci 2008 do data kontroly dne 23.4.2009 předloženy pouze dva protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů. Ostatní předložené protokoly se týkaly vzorků, odebraných na jiných provozovnách společnosti ZIMBO.

Městská veterinární správa v Praze zahájila se společností ZIMBO podle rozhodnutí ze dne 2.7.2009 správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím ze dne 5.8.2009, sp.zn. 2009/1341/KVSA, byla žalobci uložena pokuta ve výši 90.000,- Kč za uvedený správní delikt. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí řádně a včas odvolal a Státní veterinární správa napadené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího

správního úřadu ze dne 5.1.2010 zrušila a věc vrátila k novému projednání Městské veterinární správě v Praze z důvodu zejména nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010, č.j. 2010/638/KVSA/VHI, byla obchodní společnosti ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 23.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Praha 4 – Háje, Mendelova ulice, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když bylo od okamžiku registrace provozovny dne 3.12.2008 do dne kontroly, tj. dne 23.4.2009, předloženo pouze devět protokolů o zkoušce, z nichž pouze dva protokoly se vztahovaly k uvedené provozovně, a jednotlivé vzorky tvořila pouze jedna jednotka namísto minimálně sedmnácti protokolů o zkoušce na salmonelu a e-coli vyšetřovaných vzorků masných polotovarů tvořených pěti jednotkami. Zbývajících sedm protokolů se dotýkalo filiálek žalobce v Holicích, Pardubicích, Karlových Varech, Zruči nad Sázavou, Svitavách, Milovicích a Kladně.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 27.4.2010, které následně doplnil podáním ze dne 17.6.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž výrok napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti žalobce hradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000,- Kč vypouští. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveným zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

II.

Při kontrole, uskutečněné dne 9.2.2010 Krajskou veterinární správou pro Karlovarský kraj v provozovně žalobce NOVÁK – maso uzeniny na adrese Cheb, Ašská ulice, vyplývá jednoznačně, že kontrolovaný (účastník řízení) jakožto provozovatel potravinářského podniku, který vyrábí masné polotovary, nezabezpečil četnost odběru vzorků z těchto masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanovené zvláštní četností vzorků, když předložil za rok 2009 pouze jeden protokol o výsledku bakteriologického vyšetření masných polotovarů vyráběných v kontrolované provozovně v Ašské ulici v Chebu, ačkoli měl vyšetřovat nejméně jednou týdně.

Na základě uvedených skutečností rozhodla krajská veterinární správa dne 7.4.2010 příkazem podle ustanovení § 150 správního řádu o uložení pokuty. Žalobce podal dne

12.4.2010 v zákonné lhůtě proti příkazu odpor a Krajská veterinární správa Karlovarského kraje zahájila se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 31.5.2010, č.j. 2010/3359/KVSK/4.1.7.6/62P/10, byla obchodní společnost ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Cheb, Ašská ulice, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když byl za rok 2009 do dne kontroly, tj. dne 9.2.2010, předložen pouze jeden protokol o zkoušce, ačkoli měl vyšetřovat nejméně jednou týdně. Zbývající protokoly se týkaly filiálek žalobce v Holicích, Pardubicích, Karlových Varech, Zruči nad Sázavou, Svitavách, Milovicích a Kladně.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 31.5.2010, které následně doplnil podáním ze dne 25.7.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí o uložení pokuty žalobci jako věcně správné potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveným zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

III.

Při kontrole, uskutečněné dne 17.7.2009 Krajskou veterinární správou pro Zlínský kraj v provozovně žalobce NOVÁK – maso uzeniny na adrese Zubří, Hlavní ulice, objekt TESCO, vyplývá jednoznačně, že kontrolovaný (účastník řízení) jakožto provozovatel potravinářského podniku, který vyrábí masné polotovary, nezabezpečil četnost odběru vzorků z těchto masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanovené zvláštní četností vzorků, když předložil za období od 28.5.2009 do dne kontroly 17.7.2009 pouze jeden protokol o výsledku bakteriologického vyšetření masných polotovarů vyráběných v kontrolované provozovně v Ašské ulici v Chebu, ačkoli měl vyšetřovat nejméně jednou týdně.

Na základě uvedených skutečností rozhodla krajská veterinární správa dne 11.8.2009 příkazem podle ustanovení § 150 správního řádu o uložení pokuty. Žalobce podal dne 20.8.2009 v zákonné lhůtě proti příkazu odpor a Krajská veterinární správa pro Zlínský kraj zahájila se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 17.5.2010, č.j. 2010/4743/KVSZ, byla obchodní společnost ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 13.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Zubří, Hlavní ulici v objektu TESCO, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když byl za období od 28.5.2009 do dne kontroly 17.7.2009 předložen pouze jeden protokol o zkoušce, ačkoli měl vyšetřovat nejméně jednou týdně. Zbývající protokoly se týkaly filiálek žalobce v Holicích, Pardubicích, Karlových Varech, Zruči nad Sázavou, Svitavách, Milovicích a Kladně.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 1.6.2010, které následně doplnil podáním ze dne 1.7.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž napadené rozhodnutí o uložení pokuty žalobci změnil tak, že výši pokuty stanovil namísto částky 13.000,- Kč částkou 6.000,- Kč a vyslovil, že v částech nedotčených změnou napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveném zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezesbýtku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irrelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

IV.

Při kontrole, uskutečněné dne 28.4.2009 Městskou veterinární správou v Praze v provozovně společnosti ZIMBO „NOVÁK MASO-UZENINY na adrese Praha 18, Havířovská ulice, byla provedena kontrola stanovených mikrobiologických vyšetření při výrobě polotovarů podle přílohy č.1 kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení Komise ES č. 2073/2005. Z uvedené kontroly byl pořízen kontrolní protokol, v němž bylo zaznamenáno sedm případů vyšetření vzorků provedených v Ústavu pro vyšetřování potravin v Praze 4, Libušské ulici, z nichž vyplývá, že z kontrolované provozovny žalobce byly za sledovanou dobu od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 28.4.2009 předloženy pouze čtyři

protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, které se navíc týkaly vzorků, odebraných na jiných provozovnách společnosti ZIMBO v Rychnově nad Kněžnou, Praze 4, Novém Bydžově a Ústí nad Orlicí.

Městská veterinární správa v Praze zahájila se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím ze dne 5.8.2009, sp.zn. 2009/1341/KVSA, byla žalobci uložena pokuta ve výši 110.000,- Kč za uvedený správní delikt. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí řádně a včas odvolal a Státní veterinární správa napadené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího správního úřadu ze dne 5.1.2010 zrušila a věc vrátila k novému projednání Městské veterinární správě v Praze z důvodu zejména nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010, č.j. 2010/639/KVSA/VHI, byla obchodní společnosti ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Praha 18, Havířovské ulici, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když byly od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 28.4.2009 předloženy pouze čtyři protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, které se navíc týkaly vzorků, odebraných na jiných provozovnách společnosti ZIMBO v Rychnově nad Kněžnou, Praze 4, Novém Bydžově a Ústí nad Orlicí.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 27.4.2010, které následně na výzvu správního úřadu doplnil podáním ze dne 14.6.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž výrok napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti žalobce hradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000,- Kč vypouští. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveným zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

V.

Při kontrole, uskutečněné dne 23.4.2009 Městskou veterinární správou v Praze v provozovně společnosti ZIMBO „NOVÁK MASO-UZENINY na adrese Praha 15, Hornoměřcholupská ulice, byla provedena kontrola stanovených mikrobiologických vyšetření při výrobě polotovarů podle přílohy č.1 kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení Komise ES č. 2073/2005. Z uvedené kontroly byl pořízen kontrolní protokol, v němž bylo zaznamenáno sedm případů vyšetření vzorků provedených v Ústavu pro vyšetřování potravin v Praze 4, Libušské ulici, z nichž vyplývá, že z kontrolované provozovny žalobce byly za sledovanou dobu od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 23.4.2009 předloženy pouze dva protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, které se navíc týkaly vzorků, odebraných na jiných provozovnách společnosti ZIMBO v Rychnově nad Kněžnou a v Praze 4, Novodvorské ulici.

Městská veterinární správa v Praze zahájila se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím ze dne 5.8.2009, sp.zn. 2009/1342/KVSA, byla žalobci uložena pokuta ve výši 110.000,- Kč za uvedený správní delikt. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí řádně a včas odvolal a Státní veterinární správa napadené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího správního úřadu ze dne 5.1.2010 zrušila a věc vrátila k novému projednání Městské veterinární správě v Praze z důvodu zejména nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010, č.j. 2010/636/KVSA/VHI, byla obchodní společnosti ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Praha 15, Hornoměřcholupské ulici, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když byly od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 23.4.2009 předloženy pouze dva protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, které se navíc týkaly vzorků, odebraných na jiných provozovnách společnosti ZIMBO v Rychnově nad Kněžnou a v Praze 4, Novodvorské ulici, namísto minimálně šesti protokolů o zkoušce.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 27.4.2010, které následně na výzvu správního úřadu doplnil podáním ze dne 14.6.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž výrok napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti žalobce hradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000,- Kč vypouští. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveným zvláštní četností odběru vzorků dopadá

bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irrelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

VI.

Při kontrole, uskutečněné dne 5.5.2009 Městskou veterinární správou v Praze v provozovně společnosti ZIMBO „NOVÁK MASO-UZENINY na adrese Praha 3, Malešická ulice, byla provedena kontrola stanovených mikrobiologických vyšetření při výrobě polotovarů podle přílohy č.1 kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení Komise ES č. 2073/2005. Z uvedené kontroly byl pořízen kontrolní protokol, v němž bylo zaznamenáno sedm případů vyšetření vzorků provedených v Ústavu pro vyšetřování potravin v Praze 4, Libušské ulici, z nichž vyplývá, že z kontrolované provozovny žalobce nebyly za sledovanou dobu od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 5.5.2009 předloženy žádné protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, když mělo být předloženo minimálně šest protokolů o zkoušce na salmonelu a E.coli pro tuto provozovnu.

Městská veterinární správa v Praze zahájila se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím ze dne 5.8.2009, sp.zn. 2009/1339/KVSA, byla žalobci uložena pokuta ve výši 110.000,- Kč za uvedený správní delikt. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí řádně a včas odvolal a Státní veterinární správa napadené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího správního úřadu ze dne 5.1.2010 zrušila a věc vrátila k novému projednání Městské veterinární správě v Praze z důvodu zejména nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010, č.j. 2010/637/KVSA/VHI, byla obchodní společnosti ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Praha 3, Malešické ulici, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když od registrace provozovny dne 1.3.2009 do data kontroly dne 5.5.2009 nebyly předloženy žádné protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 27.4.2010, které následně na výzvu správního úřadu doplnil podáním ze dne 14.6.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2010, jímž výrok napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti žalobce hradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000,- Kč vypouští. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveném zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

VII.

Při kontrole, uskutečněné dne 22.4.2009 Městskou veterinární správou v Praze v provozovně společnosti ZIMBO „NOVÁK MASO-UZENINY na adrese Praha 1, Na Poříčí 23, byla provedena kontrola stanovených mikrobiologických vyšetření při výrobě polotovarů podle přílohy č.1 kapitoly 3 bodu 3.2 nařízení Komise ES č. 2073/2005. Z uvedené kontroly byl pořízen kontrolní protokol, v němž bylo zaznamenáno sedm případů vyšetření vzorků provedených v Ústavu pro vyšetřování potravin v Praze 4, Libušské ulici, z nichž vyplývá, že z kontrolované provozovny žalobce byly za sledovanou dobu ode dne 1.3.2009 do data kontroly dne 22.4.2009 předloženy pouze dva protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, a to navíc protokoly, týkající se jiných filiálek téže společnosti v Rychnově nad Kněžnou a v Praze 4, když mělo být předloženo minimálně šest protokolů o zkoušce na salmonelu a E.coli pro tuto provozovnu.

Městská veterinární správa v Praze zahájila dne 25.6.2009 se společností ZIMBO správní řízení ve věci uložení pokuty pro porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise EU č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny. V rámci zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech účastníka správního řízení a bylo mu umožněno těchto svých práv využít.

Rozhodnutím ze dne 29.7.2009, sp.zn. 2009/1293/KVSA, byla žalobci uložena pokuta ve výši 110.000,- Kč za uvedený správní delikt. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí řádně a včas odvolal a Státní veterinární správa napadené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího správního úřadu ze dne 5.1.2010 zrušila a věc vrátila k novému projednání Městské veterinární správě v Praze z důvodu zejména nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Rozhodnutím Městské veterinární správy v Praze ze dne 6.4.2010, č.j. 2010/634/KVSA/VHI, byla obchodní společnost ZIMBO Czechia s.r.o. uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč za protiprávní jednání, spočívající v opakovaném porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1 kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Praha 1, Na Poříčí 23, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když za sledovanou dobu ode dne 1.3.2009 do data kontroly dne 22.4.2009 předloženy pouze dva protokoly o vyšetření vzorků masných polotovarů, a to navíc protokoly, týkající se jiných

filiálek téže společnosti v Rychnově nad Kněžnou a v Praze 4, když mělo být předloženo minimálně šest protokolů o zkoušce na salmonelu a E.coli pro tuto provozovnu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 27.4.2010, které následně na výzvu správního úřadu doplnil podáním ze dne 14.6.2010, v tomto odvolání žalobce namítal shodně jako v podané žalobě zejména tím, že rozhodnutí trpí zásadními právními vadami.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.11.2010, jímž výrok napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti žalobce hradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000,- Kč vypouští. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že povinnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií v rozsahu stanoveným zvláštní četností odběru vzorků dopadá bezezbytku i na provozovnu účastníka řízení, tato skutečnost vyplývá jak z nařízení č. 2073/2005, tak i z ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, kde odvolací argumentace žalobce je zcela irelevantní, neboť neříká nic o tom, že by se na účastníka řízení nařízení č. 2073/2005 nemělo vztahovat. Žalovaný odvolací orgán odkázal na základní cíle potravinového práva podle článku 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 Sb., uzavřel, že požadováním plnění povinností stanovených v těchto právních předpisech nedochází k omezení volného pohybu potravin, a proto neshledal odvolání žalobce důvodným.

Městský soud v Praze přezkoumal všechna žalobou napadená rozhodnutí a jim předcházející řízení před správním úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jimiž mu byly pravomocně uloženy pokuty za správní delikt podle ustanovení § 72 odst.1 písm.l) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých dalších zákonů (dále též veterinární zákon). Žalobce byl napadenými rozhodnutími postižen za to, že neprováděl vyšetření vyráběných masných polotovarů, přičemž tato povinnost vyplývá podle napadeného rozhodnutí z Nařízení EU č. 2073/2005.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že prvé žalobou napadené rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, o němž byla vedena žaloba původně pod spisovou značkou 11A 8/2011, je právně vadné a v části výroku je zmatečné, případně nicotné. Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v odvolacím řízení rozhodl, že se z výše specifikovaného rozhodnutí Městské veterinární správy vypouští celá pasáž, týkající se náhrady nákladů řízení.

Městský soud v Praze neměl žádné pochybnosti o tom, že žalobou (vedenou původně pod sp.zn. 11A 8/2011) napadené rozhodnutí o odvolání je existující a platné rozhodnutí; nebyly shledány žádné důvody pro to, aby žalovaný správní úřad či městský soud deklarovaly svým rozhodnutím jeho nicotnost. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co

v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, č.j. 6A 76/2001 - 06, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006). Městský soud v Praze však neshledal žádné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení, které by v této věci způsobovaly jeho nicotnost.

Žalobcem namítané vady výroku napadeného rozhodnutí o odvolání jsou důvodné do té míry, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudek č.j.: 3As 60/2006 – 46, dostupný na www.nssoud.cz), je podle požadavků kladených správním řádem na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů (ustanovení § 90 správního řádu) rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky. Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že je ochoten akceptovat i výrok odvolacích správních orgánů při vyslovení částečné změny výroku, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí „ponecháno beze změny“, či obdobné výroky, lze-li však beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky. Výslovně tuto dosud mnohdy problematickou správní praxi řeší právě ustanovení § 90 odst.1 písmeno c/ správního řádu č. 500/2004 Sb., podle něhož odvolací správní orgán, dojde-li k závěru, že napadené rozhodnutí je vadné, buď z důvodů věcné nesprávnosti nebo i ze širšího důvodu nezákonnosti, „*napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit*“. Částečná změna rozhodnutí správního orgánu je pak výslovně řešena v odstavci pátém téhož právního ustanovení tak, že dojde-li ke zrušení nebo změně rozhodnutí jen v jeho části, ve zbytku je povinen odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdit. Obdobný postup by měl být aplikován i v případě částečného zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy „ve zbytku“ by mělo být napadené rozhodnutí potvrzeno či mělo být vysloveno, že se odvolání žalobce zamítá.

Obdobně to platí i ve vztahu k totožné žalobní námitce, uplatněné v žalobách proti rozhodnutím žalovaného a původně vedených pod sp.zn. 11A 13/2011, 11A 14/2011, 11A 15/2011 a 11A 16/2011.

Z hlediska předmětu řízení se soudu jeví stěžejní žalobní námitka, v níž žalobce poukázal na to, že podle jeho názoru postupuje v souladu s povinností zabezpečit nezávadnost potravin, byť nepředkládá mikrobiologické rozbory v takovém množství, jak by si orgán veterinárního dozoru přál. Zadávání mikrobiologických rozborů lze podle názoru žalobce v daném kontextu považovat za jeden z možných způsobů verifikace toho, zda jsou jeho postupy při zajišťování mikrobiologické nezávadnosti masných polotovarů správné, respektive že krájením či mletím masa a přidáváním přídatných látek se mikrobiologické hodnoty masné suroviny nezměnily. Žalobci je napadeným rozhodnutím vytýkán správní delikt porušení povinností, uvedených v článku 4 odst.1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, přičemž žalobce stále trvá na tom, že nezávadností polotovarů, pocházejících z masných produktů, dodaných certifikovanými masnými závody, nacházejícími se pod stálým veterinárním dohledem, dociluje preventivní přístupy tím, že provozuje své prodejny s dodržením zásad správné hygienické a výrobní praxe, neumožňuje osobám bez zdravotního průkazu, pokud se nejedná o veterinární inspektory, přístup k potravinám.

Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

Soud s názorem žalobce, že se na něj nevztahuje povinnost stanovená v nařízení číslo 2073/2005 v příloze I kapitola 3 bod 3.2., nesouhlasí. Nadpis této části přílohy citovaného nařízení zní: „odběr vzorků na jatkách a v závodech vyrábějících mleté maso a masné polotovary k bakteriologickému vyšetření“. Povinnost, za jejíž porušení je žalobce žalobou napadeným rozhodnutím postihován, je však upravena následujícím způsobem: „provozovatelé potravinářských podniků provozující jatky či zařízení, která vyrábějí mleté maso, masné polotovary nebo mechanicky oddělované maso odeberou vzorky pro mikrobiologické vyšetření nejméně jednou týdně. Den odběru vzorků se každý týden mění, aby se zajistilo pokrytí každého dne v týdnu.“ Podle názoru soudu je tedy zřejmé, že tato povinnost nedopadá jen na provozovatele jatek a závodů, jak je uvedeno v nadpisu tohoto ustanovení, ale dopadá i na provozovatele potravinářských podniků provozujících jatky či zařízení. Žalobce přitom je bezpochyby provozovatelem zařízení.

Byť přímo pojem „zařízení“ není ani v českých právních předpisech ani v evropských předpisech vymezen, je možno podpůrně použít například definici „potravinářského podniku“, uvedenou v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin. Podle článku 3 odst.2 tohoto nařízení se potravinářským podnikem rozumí veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin. Tato definice pak na předmětnou provozovnu žalobce nepochybně dopadá.

Žalobce ze znění bodu 3.2 přílohy I nařízení dovozuje, že se na jeho provozovnu nemůže vztahovat. Podle názoru soudu však text tohoto bodu nařízení nasvědčuje naopak tomu, že se vztahuje i na provozovny žalobce. Předně se v tomto textu hovoří výslovně o odběrech „vzorků mletého masa a masných polotovarů“ - nelze tedy tvrdit, že by se jednalo jen o odběr nezpracovaného masa dovezeného od dodavatelů, kteří jsou již pod stálým veterinárním dohledem, jak argumentoval v podané žalobě žalobce. Ze stejného důvodu nelze ani tvrdit, že by se snad mělo jednat o duplicitní kontrolování téhož. Předmětný bod tohoto nařízení kromě toho výslovně hovoří i o osobách provozujících „zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích“. Neobstojí tedy ani tvrzení žalobce, že text nařízení svědčí o tom, že se vztahuje pouze na velkovýrobce.

Závěr, k němuž dospěly správní úřady obou stupňů, tj. že uvedená povinnost se vztahuje i na provozovny žalobce, lze dovodit rovněž ze smyslu a účelu úpravy potravinového práva, který žalobce zcela opomíjí. Je zřejmé, že celý systém veterinárního dozoru je postaven na principu, že nezávadnost potravin musí být kontrolována v celém výrobním řetězci až po okamžik, kdy je potravina dodána konečnému spotřebiteli. Nejdůležitějším je přitom logicky kontrola, prováděná na konci tohoto řetězce, tj. v daném případě u žalobce. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že nemůže dojít k ohrožení zdraví spotřebitelů, pokud používá pouze maso od certifikovaných dodavatelů, kteří se nacházejí pod stálým veterinárním dozorem a i v případě přísad (koření a podobně) se jedná o potraviny, které již byly podrobeny příslušným kontrolám. Nikdy totiž nelze vyloučit, že dojde například k chybám při přepravě masa, ke kontaminaci výrobních zařízení v provozovně žalobce či k jiným okolnostem, které způsobí závadnost žalobcem prodávaných výrobků. Neexistuje přitom jiný způsob, jak exaktně ověřit mikrobiologickou nezávadnost výrobků, než právě provedením odběru vzorků a jejich mikrobiologické vyšetření.

Článek 4 odst.2 nařízení č. 2073/2005 stanoví, že o vhodné četnosti odběru vzorků rozhodnou provozovatelé potravinářských podniků, nestanoví-li ovšem příloha I zvláštní četnost odběru vzorků, přičemž v takových případech odpovídá četnost odběru vzorků nejméně četnosti stanovené v příloze I. Provozovatelé potravinářských podniků takto

rozhodnou v rámci svých postupů, založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe, přičemž zohlední návod k použití potravin. Četnost odběru vzorků tedy může být přizpůsobena povaze a velikosti potravinářských podniků, pokud ovšem nebude ohrožena bezpečnost potravin.

Z textu tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že pokud příloha I citovaného nařízení stanoví zvláštní četnost vyšetřování vzorků, jak je tomu v daném případě, nemůže provozovatel potravinářského podniku sám určit četnost odběru vzorků nižší, než tato příloha stanoví. Je rovněž nutno souhlasit s žalovaným správním úřadem v názoru, že ani ustanovení článku 4 odst.2 poslední věty o možnosti přizpůsobení četnosti odběru vzorků povaze a velikosti potravinářského podniku nedává samo o sobě žalobci možnost, aby sám o své vůli stanovenou četnost snížil. V případě zařízení, vyrábějících mleté maso a masné polotovary, totiž platí ustanovení bodu 3.1 přílohy I nařízení, kde je stanoveno, že „Je-li to však na základě analýzy rizik opodstatněné a schválí-li to následně příslušný orgán, mohou být malé jatky a zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích, z požadavků na četnost odběru vzorků vyňaty.“ Jedním z podstatných předpokladů pro to, aby mohl žalobce v předmětné provozovně snížit četnost odběru vzorků, tak bylo schválení příslušným orgánem (k čemuž nedošlo), a to na základě analýzy rizik (tedy mimo jiné i doložení toho, že dosavadní kontroly vzorků a stěrů neprokázaly po určitou dobu výskyt závad).

Pokud žalobce ve svých podáních opakovaně uvádí, že přístup správních orgánů v dané věci má za byrokratický, samoučelný a odporující smyslu věci, pak soud považuje za nezbytné zopakovat, že žalobce mohl využít svého práva podat žádost o vynětí z četnosti vyšetřování vzorků. Pokud by žalobce takovou žádost podal, pro jeho provozovny mohla být stanovena taková činnost odběru vzorků, která by zohlednila poměry v jeho provozovnách, to je například množství vyráběných polotovarů, jeho HACCP a další okolnosti tak, aby stanovená četnost nepředstavovala ze strany státních orgánů byrokratický a samoučelný požadavek. Jak ostatně žalobce při ústním jednání sám uvedl, takové žádosti v minulosti podal a v některých případech mu bylo také vyhověno. Poukazoval-li žalobce rovněž na to, že v některých případech mu vyhověno nebylo, může soud (bez znalosti důvodů, které k nevyhovění této žádosti vedly) pouze obecně konstatovat, že žalobce měl možnost podat proti takovým rozhodnutím, opravné prostředky a tímto způsobem tak i nepřímo iniciovat sjednocení rozhodovací praxe.

Neobstojí proto ani argumentace žalobce o tom, že mu až dosud ani správní úřad, ani správní soudy obou stupňů, jasně a srozumitelně nevysvětlily, z jakých důvodů se na žalobce povinnosti stanovené v nařízení č. 2073/2005 vztahují. Je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18.10.2012, č.j. 4Ads 36/2012 – 31, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že pokud v provozovnách žalobce dochází k výrobě masných polotovarů, byť maloobchodním způsobem, pak tato činnost žalobce podléhá povinností, vyplývajícím ze směrnice č. 2073/2005 a žalobce tedy byl povinen v pravidelných intervalech předkládat vzorky masa tak, aby četnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií neodpovídala zvláštní četnosti odběru vzorků stanovené v příloze I k nařízení č. 2073/2005, jak je stanoveno v čl. 4 odst.2 tohoto nařízení. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že uvedené nařízení na žalobce dopadá, že pravidelně nepředkládal k rozborům vzorky masných polotovarů a nepožádal v těchto konkrétních nyní projednávaných případech o snížení četnosti odběru vzorků. Bylo tedy postaveno najisto, že se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu a rozhodnutí žalovaného byla tedy v tomto ohledu vydána v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedených a vyjádřených úvah Městský soud v Praze nevyhověl návrhu žalobce na to, aby věc byla předložena ve formě tzv. předběžné otázky Evropskému soudnímu dvoru k posouzení, zda žalobcem provozovaná maloobchodní masna podléhá z hlediska evropského práva povinnosti tvrzené správními orgány v rozhodnutí obou stupňů, neboť podle názoru soudu tato povinnost jednoznačně vyplývá z textu předmětného nařízení, jak již bylo uvedeno shora. Soud rovněž nepokládal za nutné předložit Evropskému soudnímu dvoru k posouzení předběžnou otázku, zda k naplnění takového požadavku ve vztahu k žalobci nepředstavuje neúčinný, popřípadě nevhodný prostředek pro dosažení oprávněného cíle potravinového práva, neboť s ohledem na to, že žalobce měl možnost předem požádat o vynětí z činnosti odběru vzorků pro mikrobiologické vyšetření, se soudu takový požadavek nejeví jako nepřiměřený nebo nevhodný prostředek pro dosažení účelu potravinového práva, kterým je především ochrana zdraví spotřebitelů. Městský soud v Praze proto vycházel z toho, že v daném případě nebyly dány důvody pro přerušení řízení za účelem požádání Soudního dvora Evropských společenství o rozhodnutí o předběžné otázce, neboť v dané věci nezjistil skutečnosti, pro něž by bylo třeba takový procesní postup zvolit.

Pokud jde o žalobní námitku, týkající se poukazu žalobce na ustanovení § 24a odst.1 písm.c) veterinárního zákona, soud ve shodě s žalovaným došel k závěru, že toto právní ustanovení vyjímá žalobce z působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 83/2004 a č. 854/2004, avšak nikoli z působnosti nařízení č. 2073/2005. Tento fakt lze doložit i textem důvodové zprávy k novele veterinárního zákona, provedené zákonem č. 182/2008 Sb., jímž bylo předmětné ustanovení do veterinárního zákona vloženo.

Pokud žalobce v podaných žalobách namítal, že proběhlé správní řízení je zcela v rozporu s principy správního trestání, neboť pro tvrzený stejný delikt byl žalobce v souvislosti se zjištěními na stejné provozovně v minulosti pokutován stejným orgánem veterinárního dozoru, soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce poukazoval na to, že předmětné dřívější řízení bylo pro všechny žalobcovy pražské provozovny vedeno společně a ukončeno jediným rozhodnutím a s jednou uloženou pokutou, kdežto souběžně s předmětným řízením vedla Městská veterinární správa v Praze - na rozdíl od předchozího postupu ve věci stejného tvrzeného správního deliktu - se žalobcem zcela samostatná řízení a uložila mu samostatné pokuty. Žalobce trvá na tom, že správní úřad prvního stupně měl vést řízení společně a ve věci měl vydat jediné rozhodnutí. Z hlediska výše uloženého postihu se jedná o porušení jedné ze základních zásad správního trestání, kdy při rozhodování skutkově shodných či podobných případů musí být rozhodováno obdobně ve smyslu ustanovení § 2 odst.4 správního řádu. Zároveň došlo k porušení zásady hospodárnosti správního řízení v rozporu s ustanovením § 6 odst.2 správního řádu. Žalobce namítal, že důvodně očekával, že bude opět správním úřadem vydáno jediné rozhodnutí o uložení sankce.

Námitka údajné totožnosti odůvodnění textu prvního a druhého rozhodnutí prvostupňového orgánu o uložení pokuty nebyla soudem shledána důvodnou. V pořadí druhé rozhodnutí správního úřadu prvního stupně již neobsahuje vady, které byly prvostupňovému orgánu vytknuty žalovaným v původním odvolacím řízení a soud dospěl k závěru, že se Městská veterinární správa právním názorem odvolacího orgánu správní úřad prvního stupně fakticky řídila. V posuzované věci dospěl správní úřad prvního stupně po zrušení prvního rozhodnutí o uložení pokuty ve společném řízení k závěru, že další společné projednání věci by bylo spíše na škodu věci než k užtku a své důvody pro tento postup popsal v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný odvolací správní úřad se s tímto postupem ztotožnil s tím, že správním úřadem prvního stupně zvolený postup lze považovat za jednodušší a přehlednější, když, pokud by byla věc řešena v rámci jednoho řízení, bylo by vydáno jediné správní rozhodnutí,

v jehož výroku by muselo být popsáno věcně, časově a místně protiprávní jednání žalobce na všech šesti provozovnách. Výrok takového rozhodnutí by byl složitý, stejně jako jeho odůvodnění. Zvolený způsob projednání věci je sice možná časově náročnější, je to ovšem daň za větší přehlednost a jednoduchost jednotlivých vydaných rozhodnutí.

K uvedenému považuje soud za potřebné poukázat na znění ustanovení § 140 správního řádu s tím, že v nyní posuzované věci ani veterinární zákon, ani správní řád, tím méně Nařízení Komise ES neukládají správnímu úřadu povinnost vést společné řízení ve věci ukládání sankci za protiprávní jednání, která jsou zjištěna na několika provozovnách téže právnické osoby. Je na zvážení správního úřadu, zda shledá v daných, zcela konkrétních skutkových okolnostech podmínky pro vedení společného řízení, či nikoliv.

Hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem ve vztahu k vedení řízení, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem při úvaze o možnosti vedení společného řízení či o vedení celkem v případě žalobce šesti jednotlivých řízeních o uložení šesti pokut za shodně právně kvalifikované, avšak skutkově nikoli shodné jednání, není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu, týkající se nevhodnosti dalšího vedení společného řízení, nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu totiž není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Na základě výše uvedeného shledal soud, že námitka žaloby, týkající se porušení zásady hospodárnosti řízení a předvídatelnosti rozhodnutí správního úřadu není důvodná.

V žalobě, která byla před spojením vedena pod sp.zn. 11A 9/2011, žalobce namítal vady kontrolního protokolu. Podle ustanovení § 15 odstavec 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, se o kontrolním zjištění pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. Z uvedeného vyplývá, že označení právních předpisů je obligatorní náležitostí kontrolního protokolu. Nelze však přistoupit na názor žalobce, že touto obligatorní náležitostí je povinnost doslovné citace právních předpisů, když postačuje zcela jejich prosté uvedení či označení. Je tomu tak zejména proto, aby měl kontrolovaný účastník řízení možnost seznámit se s přesným zněním předpisu, který měl porušit a mohl tak realizovat své právo uplatnit námitky proti kontrolním zjištěním podle ustanovení § 17 zákona o státní kontrole.

Ze správního spisu vyplývá, že v protokole o kontrolním zjištění ze dne 9.2.2010 bylo zjištěno, že obchodní společnost ZIMBO Czechia s.r.o. se dopustila protiprávního jednání, spočívajícího v porušení povinností, stanovených v článku 4 odst. 1 a 2 nařízení Komise ES č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny, konkretizovaných v příloze 1

kapitole 3 bodu 3.2 tohoto nařízení. Tohoto protiprávního jednání se měla obchodní společnost dopustit tím, že v provozovně Novák maso – uzeniny na adrese Cheb, Ašská ulice, nezajistila při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe provádění vyšetření podle mikrobiologických kritérií u masných polotovarů, když byl za rok 2009 do dne kontroly, tj. dne 9.2.2010, předložen pouze jeden protokol o zkoušce, ačkoli účastník řízení měl vyšetřovat nejméně jednou týdně.

Městský soud v Praze má za to, že žalobce mohl proti kontrolnímu protokolu vznést námitky poté, co mu byl dne 11.2.2010 doručen k seznámení, neučinil tak a žádné námitky nevzněl ani poté, co byl vydán správním úřadem prvního stupně příkaz k zaplacení pokuty. Za této situace nelze námitku žaloby považovat za důvodnou, neboť žalobce nebyl na svých procesních právech krácen takovým způsobem, že by to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Právní kvalifikace, provedená a následně ve správním řízení upřesněná a doplněná správním úřadem prvního stupně, je správná a plně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Lze proto přisvědčit názoru žalovaného v tom, že uvedený případný nedostatek právní kvalifikace v kontrolním protokolu nemá v posuzované věci žádný vliv na jeho použitelnost ve správním řízení.

K námitce, týkající se písemného pověření k provedení kontroly, považuje soud za potřebné ztotožnit se s názorem, vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21.9.2006, sp.zn. 10Ca 127/2005, podle něhož povinnost kontrolních pracovníků předložit pověšení k provedení kontroly, která vyplývá ze žalobcem zmíněného ustanovení § 12 odstavce 2 písmeno a/ zákona o státní kontrole, je třeba vykládat vzhledem ke zvláštní právní úpravě, provedené veterinárním zákonem.

Podle ustanovení § 53 zákona č. 166/1999 Sb., veterinárního zákona, ve znění pozdějších předpisů, jsou úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, popřípadě jimi zřízených organizačních složek státu pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen "veterinární inspektor") oprávněni při jeho výkonu

- a) vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření,
- b) vyžadovat potřebné doklady, údaje a ústní nebo písemná vysvětlení a pořizovat fotodokumentaci týkající se předmětu dozoru a kontrolovaných osob,
- c) odebírat v nezbytně nutném množství a rozsahu vzorky k laboratornímu vyšetření. Není-li dále stanoveno jinak, neposkytuje se za odebrané vzorky náhrada,
- d) ověřovat totožnost kontrolovaných osob,
- e) požadovat podání písemné zprávy o odstranění zjištěných nedostatků,
- f) nelze-li z důvodu závažnosti nebo naléhavosti nebezpečí hrozícího pro zdraví lidí nebo zvířat dosáhnout žádoucí nápravy jinak, zejména vydáním závazných pokynů k odstranění zjištěných nedostatků,

1. na místě pozastavit nebo zneškodnit a neškodně odstranit živočišné produkty, které nejsou zdravotně nezávadné, anebo nařídit jejich zneškodnění a neškodné odstranění, a to na náklad kontrolované osoby,

2. pozastavit, omezit nebo zakázat výrobu, zpracování nebo uvádění živočišných produktů do oběhu na přiměřenou dobu, jestliže nejsou dodržovány podmínky a požadavky stanovené tímto zákonem, zvláštními právními předpisy²⁶⁾ nebo předpisy Evropské unie^{14d)} na

živočišné produkty a zacházení s nimi,

g) požadovat věcnou, osobní a jinou pomoc nezbytnou k řádnému výkonu státního veterinárního dozoru na náklady kontrolované osoby.

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení jsou veterinární inspektoři povinni a) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob, b) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech tvořících předmět obchodního a služebního tajemství, o kterých se dozvěděli při výkonu dozoru a c) prokazovat svou totožnost služebním průkazem.

Z uvedeného lze dovodit, že oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru veterinární inspektoři osvědčují podle ustanovení § 53 odst.2 písm.c/ veterinárního zákona služebním průkazem, což bylo v posuzovaném případě bezesbýtku splněno. Jsou totiž pověřováni k výkonu státního veterinárního dozoru obecně v rámci pracovněprávního vztahu s krajskou veterinární správou a nemusí tak předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole.

Nedůvodnou shledal městský soud i žalobní námítku, ve které žalobce poukázal na to, že v odvolání proti rozhodnutí správního úřadu namítal, že z výroku rozhodnutí není patrné, čím se žalobce dopustil porušení odstavce jedna článku 4 nařízení Komise ES č. 2073/2005 UL, případně, jak se jej měl konkrétně dopustit, neboť v napadeném rozhodnutí se ohledně rozlišení tvrzeného deliktu na odstavce 1 a 2 ničeho nedočel. Je-li žalobci porušení předmětného ustanovení vytýkáno a je za něj sankcionován, musí být v odůvodnění výroku řádně specifikováno, v čem pochybení spočívá a neobsahuje-li rozhodnutí takové upřesnění, jedná se o rozhodnutí nezákonné.

Městský soud v Praze si byl při úvaze o náležitostech popisu skutku ve výroku rozhodnutí o uložení sankce vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008, č.j.: 2 As 34/2006 – 73, rovněž dostupného na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozhodnutí musí vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.

Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j.: 3 Ads 21/2004 - 55, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

Městský soud v Praze v daném případě vycházel ze skutečnosti, že již v předchozím průběhu řízení – v době před vydáním rozhodnutí o spojení věci ke společnému projednání a rozhodnutí – posuzoval otázku náležitosti výroků žalobou napadených rozhodnutí Nejvyšší správní soud, když rozhodoval o kasačních stížnostech, podaných žalobcem proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 2.5.2012. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí výše uvedeným a Nejvyšším správním soudem formulovaným požadavkům vyhovuje.

Nejvyšší správní soud (například v odůvodnění rozsudku ze dne 27.9.2012, č.j. 4Ads 80/2012 – 24, dostupném na www.nssoud.cz) konstatuje, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou obsaženy veškeré povinné náležitosti vymezené v ustanovení § 68 odst.2 správního řádu. Řešení otázky, která je předmětem řízení, bylo realizováno uložením pokuty za správní delikt žalobce, spočívající ve skutku ve výroku popsáném. Ve výroku rozhodnutí je rovněž uvedeno, podle kterých ustanovení zákona bylo rozhodováno, konkrétně se jedná o ustanovení § 72 odst.3 písm.c) ve spojení s ustanovením § 72 odst.1 písm.l) veterinárního zákona, aplikované v důsledku porušení předpisů Evropských společenství (Evropské unie) na úseku veterinární péče, a to čl. 4 odst.1 a 2 nařízení č. 2073/2005 ve spojení s přílohou I kapitola 3 bod 3.2 téhož nařízení. Ve výroku byl řádně označen žalobce jako účastník řízení, uvedena lhůta ke splnění povinnosti (splatnost), jakož i další údaje potřebné k jejímu řádnému splnění (číslo účtu, na který má být částka poukázána). Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že ve výroku přezkoumávaného rozhodnutí jsou obsaženy rovněž veškeré náležitosti, které vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, totiž že výrok přezkoumávaného rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Co do místa a času spáchání je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno, že protiprávního jednání se žalobkyně dopustila v provozovně Novák maso-uzeniny, Ašská ulice, Cheb, a správní delikt byl spáchán v období roku 2009, když dne 9.2.2010 byla v provozovně uskutečněna kontrola pracovníky veterinárního dozoru, při níž bylo pochybení zjištěno, přičemž došetření proběhlo při kontrole dne 23.4.2010. Co se týče vymezení způsobu spáchání a dalších skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, je nutno poznamenat, že tyto náležitosti mohly být ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeny srozumitelněji. Nejvyšší správní soud nicméně konstatuje, že při vynaložení patřičné pozornosti lze i tyto skutečnosti z poněkud komplikované a šroubovité skutkové věty, jak byla tato správním orgánem prvního stupně naformulována, seznat. Výrok je pak třeba označit za srozumitelný i s přihlédnutím k důkladnému odůvodnění jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak zejména rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně. Z hlediska soudního přezkumu přitom tvoří rozhodnutí obou správních orgánů jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5Afs 16/2003

- 56, publikované pod č. 534/2005 ve Sbírce rozhodnutí NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.12.2007, č.j. 4As 48/2007 - 80).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je srozumitelné, že pokuta byla uložena za skutek spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel potravinářského podniku v rozporu s platným právem nezajistil odběr vzorků a provedení zákonem požadovaných mikrobiologických vyšetření (zkoušek) masných polotovarů, tak jak je mu tato povinnost uložena v čl.4 odst.1 a 2 nařízení č. 2073/2005 a konkretizována v příloze I kapitola 3 bod 3.2 téhož nařízení, a to za účelem validace (ověření) řádného fungování postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe. Zásady HACCP přitom představují soubor stálých postupů, sloužících k analýze rizik a kritických kontrolních bodů (v původním anglickém znění *Hazard Analysis and Critical Control Points*, odtud rovněž zkratka HACCP). Konkrétní obsah zásad HACCP je vymezen v článku 5 a navazujících ustanoveních nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 852/2004, o hygieně potravin, ve znění pozdějších předpisů, přičemž nařízení Komise č. 2073/2005 bylo přijato za účelem provedení tohoto nařízení. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se dále podává, že pokuta byla žalobci uložena poté, co bylo při kontrole provedené dne 9.2.2010 zjištěno, že za období roku 2009 byl pracovníkům veterinárního dozoru ohledně provozovny Ašská předložen pouze jeden výsledek laboratorního vyšetření.

Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je sice obtížněji pochopitelný, jak bylo nicméně uvedeno výše, tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Ke komplikované formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimoto významně přispěl samotný žalobce, neboť správní orgán považoval za potřebné ve výroku poukázat na dlouhodobé, opakované a úmyslné porušování předmětné právní úpravy ze strany žalobce.

Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uveden přímý odkaz na porušení ustanovení čl. 4 odst. 1 a 2 nařízení č. 2073/2005, konkretizovaných v příloze I kapitola 3 bod 3.2 téhož nařízení. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu druhého stupně, je pak provedeno výstižné a dobře srozumitelné rozlišení obou ustanovení. Je zde vyloženo, že čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2073/2005 stanoví obecnou povinnost provádět mikrobiologická vyšetření; odst. 2 téhož ustanovení pak konkretizuje tuto povinnost stanovením četnosti, v jaké musejí provozovatelé potravinářských podniků provádět odběry vzorků za účelem jejich mikrobiologického rozboru. Takové rozlišení aplikace čl. 4 odst.1 nařízení č. 2073/2005 na straně jedné a odst. 2 téhož ustanovení na straně druhé považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující a městský soud neshledal žádný důvod, pro který by se od uvedeného názoru odchýlil.

Rozhodnutí správního úřadu prvního stupně obsahují řádně formulované výroky, v nichž je obsažen konkrétní popis skutku, kterého se žalobce dopustil a pro který mu byla uložena pokuta. Výrok byl formulován tak, že je z něho jednoznačné a nepochybné, jakého správního deliktu se žalobce dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla uložena pokuta. V projednávané věci proto nebyly naplněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Správní orgány obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádaly se náležitě se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 6.června 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu